

ה"ת 9478/07/14 - לידור צוברי נגד משטרת ישראל - תחנת שדות, אמיל מסארווה

בית משפט השלום בנתניה

ה"ת 9478-07-14 צוברי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני מבקשת נגד משיבים	כב' השופט חגי טרסי
לידור צוברי	
1. משטרת ישראל - תחנת שדות	
2. אמיל מסארווה	

החלטה

לפני בקשה להחזרת תפוס, מכשיר טלפון מסוג איפון 5, המוחזק בידי המשטרה במסגרת תיק 199574/14. המשטרה עצמה אינה מתנגדת למסירת המכשיר לידי המבקשת, אך היות וקיים טוען נוסף לזכות בו הפנתה המשטרה את המבקשת לביהמ"ש והוגשה הבקשה שלפני. בישיבה הקודמת שמעתי את דברי המבקשת ועיינתי בחומר החקירה שנאסף על ידי המשטרה והיום הושלמה התמונה, לאחר ששמעתי את דבריו של הטוען לזכות, מר אמיל מסארווה (להלן - "אמיל").

מדברי המבקשת עולה כי מכשיר הטלפון הנ"ל, ביחד עם שניים נוספים, נגנבו מרכב השייך לבני משפחתה ביום 5.5.14. בחומר החקירה שבתיק אכן מצויה תלונה שהגיש אחיה של המבקשת, במועד הנ"ל, בנוגע לאותה פריצה ולגניבת הטלפונים. בהמשך, כך על פי חומר החקירה, הגיעה המבקשת לתחנת משטרת שדות ביום 24.6.14 ודיווחה על כך שאדם בשם אמיל, הוא הטוען לזכות, התקשר אליה וביקש ממנה את אחת הסיסמאות הדרושות לצורך תפעול מכשיר הטלפון הגנוב. בעקבות זאת זומן גם אמיל עצמו לחקירה. בקצרה אציין כי גרסתו הייתה כי רכש את המכשיר בתום לב, ביום 24.6.14 תמורת 1,500 ₪, מאדם בשם דני אשר פרסם את המכשיר למכירה באתר יד 2. אמיל מסר גרסה מפורטת לגבי אופן ביצוע הרכישה ולגבי האופן בו התברר לו, לאחר ששב לביתו כי דרושה סיסמה נוספת להפעלת הטלפון. כמו כן, הסביר כי לאחר שאותו דני לא השיב לשיחות הטלפון ממנו, התקשר אל המבקשת אשר מספר הטלפון שלה הופיע בהודעה שצצה במכשיר שרכש.

לאחר שנגבתה עדותו התבקש אמיל למסור את מכשיר הטלפון למשטרה וכך עשה. המבקשת זומנה פעם נוספת לתחנת המשטרה וזיהתה את המכשיר. כמו כן, הקישה את הסיסמה האישית שלה והמכשיר אכן הגיב ונפתח, כפי שמציין חוקר המשטרה מר פאדל עזמה, בהודעה מיום 2.7.14. לפיכך, אין כל ספק כי המכשיר בו עסקינן הינו אכן אחד

המכשירים שנגנב מידי המבקשת ובני משפחתה, במהלך אותה התפרצות לרכב. עוד ראוי לציין כי הן המבקשת והן הטוען לזכות אמיל הותירו בעדותם בפני רושם אמין, ומבלי לקבוע מסמרות, לאור התנהגותו של אמיל כמפורט בדבריו ובהודעתו במשטרה, אצא מנקודת הנחה כי אכן רכש את המכשיר בתום לב ולא היה מעורב בגניבתו.

התוצאה היא כי קיימים שני צדדים תמימים, אשר להם זכויות כאלה או אחרות במכשיר הטלפון. במסגרת ההליך הנוכחי אין לביהמ"ש סמכות ליתן צווים בהקשר הקנייני, והשאלה היחידה העומדת לפני הינה בנוגע לזכות החזקה במכשיר, עד אשר יסתיימו הליכי החקירה במשטרה. לפיכך, ככל שמי מהצדדים סבור כי הזכות הקניינית בידיו, הרי הוא רשאי לפנות לערכאות המתאימות. מכל מקום, באשר לזכות החזקה, אני סבור כי יש להורות על השבת המכשיר לידי המבקשת. אזכיר בהקשר זה את הוראות תקנת השוק המפורטות בסעיף 34 לחוק המכר. על פי הוראות אלה הבעלות בממכר עוברת לקונה תם לב, רק כאשר רכש את הנכס מאדם אשר עוסק במכירת נכסים מסוג זה והמכירה הייתה במהלך הרגיל של העסקים. במקרה זה, גם אם נקבל את דבריו של אמיל כפשוטם, הרי המכירה הייתה באמצעות אתר יד 2 ואין כל בסיס להנחה כי המכירה הייתה על ידי סוחר בטלפונים ובמהלך הרגיל של עסקיו של הסוחר. בנסיבות אלה עדיפה זכות הבעלות המקורית של המבקשת ועל אמיל למצות זכויותיו בדרכים חלופיות. אני שב ומבהיר כי אין בדברים אלה כדי לקבוע מסקנה סופית בנושא הבעלות, והדברים נאמרים אך ורק לעניין העדפת זכותה של המבקשת להחזיק בטלפון, על פני זכותו של אמיל.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה למשטרת ישראל תחנת שדות למסור את מכשיר הטלפון לידי המבקשת או מי מטעמה, וזאת בכפוף לחתימה על ערבות בסך 1,500 ₪. כמו כן, נאסר על המבקשת לעשות במכשיר כל דיספוזיציה במשך 6 חודשים מהיום.

העתק יועבר לכל הצדדים המעורבים.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ד, 13 יולי 2014, בהעדר הצדדים.